

עפ"א 50908/04/17 - עירית תל-אביב-יפו נגד יעקב שמואל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 50908-04-17 עירית תל-אביב-יפו נ' שמואל

לפני כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
המעוררת
עירית תל-אביב-יפו
ע"י ב"כ עו"ד נעמה בנצקי
נגד
משיב
יעקב שמואל
ע"י ב"כ עו"ד יונתן דפריס

פסק דין

בפני ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופטת י. אונגר - ביטון) מיום 15.3.17 לפיה התיר בית משפט קמא למשיב להישפט באיחור.

הרקע

ביום 14.2.17 הגיש המשיב בקשה להישפט באיחור בגין שלושה דוחות משנים 2004 ו-2005. לדבריו, המערערת לא טרחה להסביר מדוע המתנה 13 שנים עד ששלחה לו דרישה לתשלום החוב ביום 4.12.16.

לטענת המשיב בבקשתו, החוב התיישן והמערערת נהגה כלפיו "בחוסר יושר ובחוסר תום לב וגרמה לו עוגמת נפש" וכן "פעלה בזדון ו/או בחוסר אכפתיות ולא ברשלנות כלפי המבקש".

בבקשתו של המבקש היתה לזמן את המערערת לדיון ולהורות על ביטול הדוחות.

ביום 27.2.17 ניתנה תגובת המערערת לבקשה בה צוין כי הסמכות להצהיר על התיישנותו של קנס נתונה לבית משפט הדן בהליך אזרחי, בבקשה למתן פסק דין הצהרתי. עוד נאמר כי המערערת במהלך 12 השנים האחרונות שלחה למשיב 17 מכתבי דרישה והתראה לכתובתו הרשומה במרשם האוכלוסין וכן עשרות צווי עיקול נשלחו לבנקים, לחברות אשראי, ביטוח וכדומה ועל כן החוב הפלילי לא התיישן מאחר ופעלו לגבייתו (ראה סעיף 10 לחסד"פ).

ביום 15.3.17 נתן בית משפט קמא את החלטתו בבקשה וקבע: "דומה כי טענת המבקש לפיה לראשונה נדרש לתשלום הקנס בראשית דצמבר 2016, לא נסתרה. מעבר לכך, התרשמתי כי נקט צעדים לעניין תשלום הקנס

בסמוך לקבלת הדרישה ולפיכך אני סבורה שלא קמא (כך במקור) על שמריו. בנסיבות אלה הבקשה להישפט מתקבלת...".

להלן תמצית טענות המערערות

1. על המשיב היה להוכיח את טענתו לפיה נדרש לראשונה לתשלום הקנס בדצמבר 2016. המשיב טען זאת באופן סתמי לחלוטין. בית משפט קמא טעה בכך שקבע כי נטל ההוכחה מוטל על המערערות ולא על המשיב.
2. לבית משפט קמא אין סמכות לדון בטענת התיישנות הקנס. הסמכות נתונה לבית המשפט שידון בהליך האזרחי בבקשה למתן פסק דין הצהרתי.
3. שגה בית משפט קמא כאשר ביטל פסקי דין חלוטים והאריך את המועד להישפט ללא כל נימוק מניח את הדעת ולמרות שהחוב הפלילי (הקנסות) לא התיישן מאחר והמערערות פעלה לגבייתו במשך 12 השנים האחרונות.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים ועיינתי במסמכים שבתיק בית משפט קמא, לרבות המסמך שהוגש היום על ידי ב"כ המערערות, סבורתי כי יש ממש בערעור זה. מדובר בשלושה דוחות שניתנו למשיב בשנים 2004-2005. המשיב לא פרט, לא בבקשתו ולא בתשובתו, מדוע קיבל, לדבריו, רק בסוף דצמבר 2016 לראשונה דרישה לתשלום בגין הקנסות, למרות שכפי שציינה המערערות ואף צרפה מסמך על כך, היא פועלת לגביית הדוחות הללו במהלך כל 12 השנים האחרונות ונקטה באין ספור פעולות לגביית הקנסות הללו כאשר נשלחו מכתבי דרישה והתראה רבים לכתובתו של המשיב במרשם האוכלוסין.

הנטל על המשיב להוכיח כי למרות שהמסמכים, התראות ודרישות נשלחו לכתובתו במרשם האוכלוסין, שלא באשמתו לא הגיעו לידיו. כאמור, המשיב אף לא טען זאת ברחל בתך הקטנה בבקשתו.

היה על המשיב לפרט ולנמק מדוע לא קיבל לידיו, אם אכן לא קיבל, את המסמכים שנשלחו לכתובתו במרשם האוכלוסין וכי לא ידע קודם לפנייתו לבית משפט קמא על החוב דנן. המשיב התעלם מכך. יודגש כי אף לא צוין במפורש בתצהירו של המשיב כי רק בדצמבר 2016 נודע לו לראשונה על החוב דנן.

זאת ועוד, המשיב לא טען כלל כי נגרם לו עיוות דין מחמת העובדה כי נשפט בהעדרו ולא פרט מה הגנתו בנוגע לדוחות הללו.

בית משפט קמא בהחלטתו ביטל פסקי דין חלוטים, כ-13 שנים לאחר שהפכו חלוטים, והאריך את המועד להישפט ללא נימוקים מניחים את הדעת כאשר הנטל להוכיח מדוע לא הגיש את הבקשה לביטול פסקי הדין הללו במועד, מוטל על המשיב. כאמור, המשיב לא נתן הסברים לעובדה שבמשך 13 שנים נשלחו לכתובתו אין ספור מסמכים ודרישות בנוגע לחוב ודווקא כאשר קיבל את הדרישה בדצמבר 2016, הגיש את הבקשה לבית משפט קמא.

כפי שטענה המערערת, לבית משפט קמא אין סמכות לדון בטענת התיישנות הקנס/החוב. לצורך כך, היה על המשיב לפנות לבית המשפט בבקשה למתן פסק דין הצהרתי והוא לא עשה זאת. כך שהחוב שריר וקיים.

כאמור בענייננו, מדובר בקנס פלילי אשר לא התיישן מאחר והמערערת נקטה בפעולות במהלך כל השנים הללו לגבייתו.

בנסיבות הללו לא היה מקום להיעתר לבקשת המשיב להישפט באיחור.

אשר על כן אני מקבלת את הערעור ומבטלת את החלטתו של בית משפט קמא מיום 15.3.17.

ניתן היום, י"ח סיוון תשע"ז, 12 יוני 2017, בהעדר הצדדים.